

»Har De ikke ved andre Lejligheder truet Deres Frue med korporlig Overlast. En Gang endogsaa med en Hundepisk?«

Jægermesteren tog beskæmmet sine Øjne til sig.

»Saa har De talt med min Kone,« sagde han.

»De kan altsaa ikke fragaa, at De tidligere — endogsaa gentagne Gange — har forsøgt at intimidere Deres Frue?«

»Det vil jeg helst ikke tale om, Professor Mundt. Jeg har skrevet det til min Kone, at vi nu begge to skal glemme Fortiden. At jeg er færdig som politisk Personlighed — det maa jeg jo finde mig i efter den Skandale, de siger, jeg har gjort. Nu har jeg kun tilbage at leve for mit Hjem. Et lykkeligt Familjeliv kan hjælpe En over mange Skuffelser. Og saa har jeg jo ogsaa mine Studier, min Videnskab at sysle med. Gud ske Lov! Den Tilfredsstillelse kan ingen tage fra mig.«

»Ja ja, min gode Jægermester!« sagde Professoren og rejste sig. »Vi haaber det bedste. Det glæder mig at se, at De ikke forsømmer Deres Afskriverarbejde. Det er virkelig af nogen Vigtighed.«

»Hvornaar, mener De saa, jeg kan komme hjem, Professor Mundt? I næste Uge, ikke sandt?«

»Lad os haabe det!« sagde Professoren med sit mest lukkede Skrifttestols-Ansigt, slog derpaa venligt ud med Haanden og gik.